

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 8

19. února 2012

Cena: 8 Kč

ZÁKON O MAJETKOVÉM NAROVNÁNÍ STÁTU S CÍRKVEMI O KROK DÁL

Přes odpor opozice podpořila 8. února Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky v prvním čtení vládní návrh majetkového vyrovnání státu s církvemi. Stát by tak církvím natálně vydal majetek za 75 miliard Kč a poskytl finanční náhradu ve výši 59 miliard Kč. Největší náhradu by měla dostat Římskokatolická církev (47,2 miliardy Kč), následuje naše církev (3085312000 Kč) a Českobratrská církev evangelická (2266593186 Kč). Financování církví a náboženských společností dosud upravuje zákon z roku 1949, který udržuje hospodářskou závislost církví a náboženských společností na státu. Kromě nápravy křivd způsobených minulým režimem má majetkové vyrovnání církvím a náboženským společenstvem přinést právě hospodářskou nezávislost. „Pokud bude zákon schválen, dojde ke zrušení tzv. blokačních ustanovení zákona o půdě a zákona o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby. Tím bude podpořen rozvoj obcí a krajů, které dosud nemohou s blokováním majetkem volně disponovat, zabrání se dalšímu zhoršování stavu předmětných nemovitostí, na jejichž obnovu budou moci být čerpány i dotace z evropských fondů,“ dodává ministryně kultury Mgr. Alena Hanáková.

Majetkové vyrovnání řešila k tomu zřízená vládní komise, jejímiž členy byli vedle ministrů kultury, zemědělství a financí zástupci všech koaličních stran. Po mnoha jednáních komise s představiteli církví a náboženských společností bylo dosaženo konsensu.

Návrh zákona vychází z následujících principů: Naturální vydání původního církevního majetku se bude týkat pouze majetku, který je nyní ve vlast-

nictví státu. Bude vydán zejména majetek, který spravuje Pozemkový fond, a majetek, se kterým hospodaří Lesy ČR. Osobami povinnými vydat věci oprávněným osobám jsou pouze stát a státní organizace, nikoliv soukromé právnické a fyzické osoby či obce a kraje. Za nevydáváný majetek náleží dotčeným církvím a náboženským společenstvem finanční náhrada, jejíž výše byla určena na základě kvalifikovaného odhadu hodnoty původního majetku církví a náboženských společností po odečtení hodnoty majetku, u něhož bude umožněna naturální restituice. Finanční náhrada bude splácena po dobu 30 let a její výše bude každý rok upravována podle míry inflace.

Přechodné období financování církví a náboženských společností bude trvat 17 let od nabytí účinnosti zákona o majetkovém vyrovnání. První 3 roky bude částka příspěvku konstantní, dalších 14 let se tento příspěvek bude každoročně snižovat o 5 % částky vyplacené církvím a náboženským společenstvem v prvním roce přechodného období.

Součástí majetkového vypořádání státu s církvemi a náboženskými společenstvy je i opuštění principu financování platů duchovních a dalších výdajů církví a náboženských společností ze státního rozpočtu podle zákona o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem.

Podrobnosti a propočty ke zmíněnému zákonu lze najít na webových stránkách ministerstva kultury: www.mkcr.cz/cz/cirkve-a-nabozen-ske-spolecnosti/majetkove-narovnani/majetkove-narovnani-2011-108580/

(noe)

Zámek v Přerově nad Labem, který patřil naší církvi

PROČ JSTE TAK USTRAŠENÍ, MALOVĚRNÍ?

Tak nám proběhlo sčítání lidu. Schválně začínám parafrázovat úvodní věty Haškova Dobrého vojáka Švejka, říká: „Tak nám zabili Ferdinanda!“ Podle mnoha reakcí na zveřejněné výsledky sčítání lidu mám totiž stále silnější pocit, že stejně jako „sedm kulí v Sarajevu“ odstartovalo nekonečný řetěz malérů postihujících chudáka Josefa Švejka, tak mezi křesťany sílí obavy, že sčítání lidu odstartovalo nekonečný řetěz malérů postihujících české církve. Nelze popřít, že zveřejněné výsledky vypovídají o nepřehlédnutelném masivním odlivu lidí z církevních společenství a odklonu od

náboženské orientace společnosti jako celku. Tedy, na první pohled se zdá, že to nelze popřít. Já teď předložím pohled druhý.

Nad zveřejněnými údaji se církve chytají za hlavu, případně po pštrosím způsobu hlavu strkají do písku, a odpůrci církví, víry, Boha jásají a s uspokojením předkládají statistické údaje k argumentaci typu: „Vidíte, jak sčítání lidu ukázalo, jak je vás málo a jak vás stále ubývá?“ Já teď budu tomuto argumentu těmi samými čísly oponovat. Výsledky sčítání lidu, tak jak bylo nastaveno, totiž čistě statisticky nevypovídají o úbytku věřících vůbec nic. A teď tedy ta čísla.

K datu 1. 1. 2011 měla Česká republika 10 532 770 obyvatel (zdroj – internet, Algin.cz ze dne 27. 1. 2012). Datum 1. 1. 2011 se sice nekryje přesně s okamžikem sčítání, s pravděpodobností hraničící s jistotou lze ale tvrdit, že rozdíl v počtu obyvatel je zanedbatelný. Podle výsledků sčítání lidu (následující číselné údaje – zdroj – internet, článek na Novinky.cz ze dne 27. 1. 2012) se k náboženské orientaci přihlásilo celkem 2 175 087 lidí (20,651 % obyvatel) a jako bezvěrci se prohlásili celkem 3 612 804 lidé (34,301 % obyvatel). Celkem se tedy k otázce své náboženské orientace vyjádřilo 5 787 891 lidí (54,951 % obyvatel). Ale celkem 4 744 879 lidí (45,049 % obyvatel) využilo práva na tuto otázku neodpovědět. Pokud tedy odpůrci zlomyslně říkají: „Vidíte, pámbičkáři, je vás už jen pětina, sotva 20 %, jste mizející pozůstatek temné minulosti,“ pak na to můžeme klidně odpovědět: „Podle sekulárním státem provedeného sčítání lidu je nás nejméně jedna pětina, celých 20 %. A vzhledem k počtu těch, kteří se nevyjádřili, nás podle nestran-

(red)

ných statistických ukazatelů může být teoreticky až 65,7 %.“ Když si informace takto srovnáme, nedomnívám se, že je na místě propadat malomyslnosti, alespoň pokud jde o statistická čísla. Zároveň není ale také jediný důvod k jakémukoliv uspokojení.

Ano, sčítání lidu potvrdilo těžkou krizi českých církví, ale o té všichni víme i bez statistických ukazatelů. Ano, nejsme na tom zle, jsme na tom mizerně. Ale pokud propadneme bezmocné malomyslnosti, jak mnohde vidím či slyším, budeme přesně jako učedníci v Mt 8,25, kteří v bouři zmítané lodi jen ustrašeně volají: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ A jaké odpovědi se jim dostalo? „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“ Každý z nás se někdy neubrání malověrnosti a mnozí jsou právě dnes malověrní právě proto, že je nás málo, ať už za to můžeme jenom my sami nebo souhrn mnoha dalších okolností. Je to zlé, to je pravda.

Kde najít posilu? Ježíš své následovníky přirovnává v Mt 5,13 k soli a království nebeské v Mt 13,33 ke kvasu. A soli i kvasu je přece vždy menšina ve hmotě, kterou mají osolit a prokvasit. Nepřipravuje nás tím náhodou Ježíš na nepřijemnou skutečnost, že pokud máme být soli a kvasem, že nás vždycky bude menšina? Když mi jednou tohle „docvaklo“, nebylo nás potom víc, ale už to nedeprimovalo. Samozřejmě, tento výklad je nutné brát jen jako posilu ve chvíli slabosti! V žádném případě to nesmí být obhajoba bídného stavu církve!

Náš protivník prostě stále obchází jako „lev řvoucí“. A teď právě řve: „Je vás málo! A bude vás ještě méně! Jste v koncích!“ Ano, je nás málo a

Dokončení na str. 3

ZE 128. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

128. zasedání ústřední rady zahájil pobožností na texty Da 9,15-19 a Mt 10,40-42 (písň ě. 100 a 323) zástupce brněnské diecéze br. ing. Milan Líška. Br. patriarcha ThDr. Tomáš Butta pak v modlitbě poděkoval za život a dílo ses. farářky Drahomíry Krchňákové, která zemřela 16. ledna, a br. prof. Milana Salajky, který zemřel 22. ledna.

Vlastní jednání zahájil ideovým referátem br. patriarcha, kdy ústřední rada vzala mj. na vědomí korespondenci s Českou obcí sokolskou, která pozvala br. patriarchu na oslavy 150. výročí založení Sokola, a br. patriarcha se v poděkování odvolal na dobré vztahy, které naše církev především v počátcích se Sokolem měla.

V organizačně-právním referátu, který vedla místopředsdkyně ústřední rady ses. RNDr. Ivana Macháčková, ústřední rada mj. podpořila náboženskou obec Křemže, která se odvolala proti

rozhodnutí diecézní rady, kterým byla rozpuštěna rada starších a do náboženské obce byl jmenován zmocněnec.

Ve finančním referátu, který rovněž vedla místopředsdkyně ústřední rady, ústřední rada mj. schválila rozdělení finančních prostředků na opravy církevního majetku rovným dílem mezi královéhradeckou a pražskou diecézi.

V ekumenicko-zahraněním referátu, který vedl br. brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, ústřední rada schválila vyslání ses. Kristýny Mlýnkové na seminář „Lidská práva pro všechny? Správně!“, který proběhne ve dnech 18. - 25. března v Palermu. Na vědomí ústřední rada vzala zprávu ze zasedání ústředního výboru Konference evropských církví a schválila účast ses. Kateřiny Děkanovské na semináři o integraci cizinců. Ústřední rada rovněž schválila účast naší církve na

Anhaltském Kirchentagu, který se bude konat ve dnech 9. a 10. června. Za církev oficiálně delegovala br. patriarchu a souhlasila s tím, že pro účastníky z naší církve proplatí autobus. Anhaltského Kirchentagu se zúčastní i Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra.

V referátu liturgický, pastorační a svátostný život církve, který vedl br. královéhradecký biskup Štěpán Klásek, ústřední rada schválila záměr vydat sborník z konference o aktuální liturgické službě.

V osobním referátu ústřední rada mj. schválila vysluhování svátosti svěcení kněžstva sestřám Mgr. Monice Bartkové a Mgr. Martině Smolkové z olomoucké diecéze po složení doplňovacích zkoušek z husitské teologie a ses. Mgr. Františce Tiché z královéhradecké diecéze po složení zkoušky před církevní komisí.

(red)

Všechno má svůj čas

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.“

Kazatel 3,1-8

Pasáž z knihy Kazatel, která je ve Starém zákoně, nás upozorňuje na běh života. Stále se opakující běh a sled událostí, které se střídají a jednou pro nás označují skutečnost pozitivní, jednou negativní. Toto stálé a pravidelné střídání událostí, etap a údobí můžeme vidět nejen v koloběhu ročních období nebo v pravidelném střídání svátků v církevním kalendáři, ale pravidelné střídání životních etap, jakoby v kruhu, pozoruje ve svém životě asi každý z nás. Právě církevní kalendář byl sestaven tak, abychom si tuto pravidelnost uvědomili, neboť se zde střídají období postu a svátky radosti. Vždyť ještě máme v paměti vánoční svátky, svátky radosti z narození Ježíše Krista, a již 22. února, tzv. Popeleční středou, začíná v tomto roce období postu, kdy se začneme připravovat na největší křesťanské svátky Velikonoce, kdy si naopak připomínáme Ježíšovo ukřižování, smrt a následně vzkříšení z mrtvých. Tedy tyto dva největší svátky, Vánoce a Velikonoce, tvoří jakýsi kruh: narození – nový život, smrt a vzkříšení – opět nový život. Vše se tedy pohybuje v pravidelnosti dle předem daného řádu. Tento můžeme vidět v uvedeném textu z knihy Kazatel, v opakujících se svátcích různých kultur a náboženství, v životních etapách Ježíše Krista, i v koloběhu přírody. Jak víme, řád není nahodilost nebo chaos, ale skutečnost naplánovaná inteligencí, která tento řád převyšuje. Uvědomění si, že vše má svůj řád a pravidelné opakování, může být pro nás útechem i vzpruhou, že věci, které se dějí, mají svůj smysl, směr i cíl. Zároveň střídání pozitivního a negativního nám dává naději, že pokud prožíváme ve svém životě období, které je pro nás nepozitivní, přijde po tomto čase opět něco pozitivního a dobrého.

Nadějí našeho života je, že všechno má svou určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj určený čas. Veškeré dění je pak dle předem daného řádu nejvyššího zákonodárce a stavitele, kdy po něčem těžkém nebo nedobrém přijde opět to dobré a pozitivní. Pro pokojný život člověka je dobré a myslím i důležité, aby tento řád poznával a naučil se být s ním v souladu.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

POSLEDNÍ NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uť mě chodit po tvých stezkách. Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása.

ŽALM 25,4-5

První čtení: 2. Královská 2,1-12

Tužby:

2. Abychom s radostí Bohu sloužili, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom slávu Božího jména šířili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, světlo tvé pravdy zazářilo do našich srdcí. Proměň nás skrze svého Syna, abychom evangeliem proměňovali svět! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 4,2-6

Evangelium: Marek 9,2-9

Verš k obětování: Žalm 27,1

Verš k požehnání: Marek 9,9

Modlitba k požehnání:

Věčný Bože, děkujeme ti, žes nás pohostil u svého stolu. Osvobod' nás od duchovní pýchy a daruj nám vytrvalou důvěru ve tvé milosrdenství! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 47, 48, 101, 116, 117, 197, 338

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY

43

Tomášovo vyznání

Pokračování z minulého čísla
František Kovář. Malá bible, díl V.
ÚČN, Blahoslav, Praha 1959

ČÁST POZNÁMKOVÁ

Vrchol evangelia – Tomášovo vyznání:

O týden později, příští neděli, v den Páně, opět ve shromáždění při zavřených dveřích setkávají se učedníci se Vzkříšeným podruhé, a tentokrát je mezi nimi i Tomáš. Evangelista zřejmě počítá s určitou dobou, po kterou se vzkříšený a oslavený, nebeský Kristus zjevoval viditelným způsobem těm, kterým chtěl. Také zde Ježíš přichází při zavřených dveřích, stává se mezi učedníky a zdraví je: „Pokoj vám“. Hned nato se obrací k Tomášovi a nabízí mu to, co si přál, své ruce a bok k doteku, k hmatatelnému zjištění a ověření své totožnosti. Přitom jej vybízí, aby přestal nevěřit, ale aby

věřil. Leč Tomáš už dotek neprovádí. Stačí mu zřejmě pohled na Ježíše a jeho slova. Odpovídá na ně vyznáním víry, které má podobu vrcholného novozákonního christologického vyznání. „Můj Pán a můj Bůh.“ Tak vyznávali první křesťané v opaku k pohanským občanům římské říše, kteří vyznávali víru v císaře jako svého pána a boha (dominus at deus noster). Takto znějící vyznání bylo nasnadě pro ty, kdo žili řeckým překladem Starého zákona, kde výrazy Pán (Kyrios, Hospodin) a Bůh (Theos) jsou užívány o Bohu jako rovnocenné. Toto vyznání víry tvoří vrchol čtvrtého evangelia. Tomášovo vyznání je výsledkem vidění Vzkříšeného, který je sice jiný než ten, kterého znal za jeho působení, neboť prochází zavřenými dveřmi, ale zároveň je přece týž, který byl ukřižován a pohřben a nyní je opět živý.

Pravá víra je však jiná. Vyslovuje to Ježíš sám slovy, jež pronáší k Tomášovi: „Poněvadž jsi mě viděl, uověřil jsi. Blažení jsou, kteří uověřili, ač neviděli.“ Je tu proti sobě postaveno vidění a víra bez vidění, Tomáš, který viděl, a pozdější křesťanští věřící, kteří neviděli. Nástupci apoštolů, očitých svědků Ježíšova pozemského života a vzkříšení, mohou a mají také věřit, i bez vidění. Jejich víra je umístěna na touhu rovinu blahoslavenství jako očitě svědky, ano, staví je nad ně. Pravá víra je ta, která se nezakládá na vidění, nýbrž na vnitřním puzení z moci Ducha sv. a na osobní poslušnosti k němu. Věřící všech dob, kteří tak věří, jsou blažení před Bohem. Tak je třeba chápat i smysl setkání se Vzkříšeným (str. 741 – 743).

Připravila a z angličtiny přeložila
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

SVĚTLO, KTERÉ NEZHASNE

Mk 9,2-9

Před nedávnem jsme oslavili svátek Křtu Páně a dnes, v předvečer začátku postního období, se před námi otevírá Markovo svědectví o Ježíšově proměnění na hoře. Oba příběhy, které rámuji čas v našem liturgickém kalendáři zvaný „po zjevení Páně“, jsou si velice podobné.

Když byl Pán Ježíš od Jana Křtitele pokřtěn v řece Jordánu, tak: „Vtom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa otevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (Mk 1,10-11). Byl to však zatím jen Pán sám, komu bylo dáno v tu chvíli vidět a slyšet. Jen on věděl, že u břehů Jordánu přebývá celá Boží Trojice. Otec, který hovoří, Syn, který poslouchá, a Duch, který sestupuje jako holubice. Ostatním svědkům zůstalo toto tajemství dle Marka zatím skryto.

Čas však ubíhal dál. Ježíš prožil pokušení na poušti, povolal své učedníky a začal veřejně působit. Učedníci jim byli natolik fascinováni, že Petr neváhal vyznat: „Ty jsi Mesiáš.“ Jaké bylo však jejich překvapení, když Ježíš odpověděl předpovědi svého utrpení, až jej za to Petr pokáral. Jak by mohl Mesiáš trpět? To nemohli učedníci pochopit. Stejně jako výzvu k následování, sebezapření, k přijetí kříže. Spoustu nevyřešených otázek si nesli apoštolé v mysli. Celých šest dní žili v nejistotě. Až sedmého dne se mělo vše změnit. Zatím pro Petra, Jakuba a Jana, které bere s sebou Pán Ježíš na vysokou horu a je před jejich zraky proměněn.

Tito tři byli Ježíšovi nejvěrnější. Byli i u toho, když vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru. Onoho dne však měli spatřit znamení ještě větší. Ježíš zářil jasem Boží slávy. Až je jeho šat tak bílý, že by to žádný bělič nemohl ani napodobit. Přichází Mojžíš a Eliáš – Zákon a Proroci svědčící o Mesiáši. Jak jedinečná chvíle, převyšující

cokoli, co dosud apoštolé po Ježíšově boku prožili! Petr touží ten okamžik alespoň pozdržet, prodloužit, uchovat a nabízí postavit tři stany pro tři nebeské hosty.

Avšak v tu chvíli nejsou na vrcholku hory jen Ježíš, Mojžíš, Eliáš, Petr, Jakub a Jan. Jsou tu ještě dva. „Vidět jich bylo pouze šest. Spolu s Božím Synem však byli přítomni Otec, který se zjevil skrze hlas, a Duch svatý, který se zjevil světlem v oblaku.“ (Řehoř Palama). Ano, ten hlas, který zní, je hlas Otcův: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchajte.“ Toho poslouchajte, Petře, Jakube, Jane a ostatní. Ta slova nepatří jen Ježíši, jako tomu bylo u řeky Jordánu. Slyší je spolu s Mojžíšem a Eliášem také učedníci. A oblak, který sestoupil na vrcholek hory, halí spolu s Ježíšem i ostatní. V tu chvíli spojuje nebe se zemí. A vlídně kyne apoštolům do společenství s Kristem. Mesiášem, jehož moc nezhatí ani utrpení, kterým bude muset projít. Již nikdy o něj nemusí přijít, pokud budou milovaného Syna Božího poslouchat. A stejně tak i my, zahalení oblakem Ducha svatého přebývajících v nás, v našich sborech. Na vrcholu hory proměnění Bůh odkryl velký díl opony, která za sebou skrývá tajemství díla naší záchrany. Tajemství vykoupení v Synu. A přece dnes není příběh víry Petrovy, Jakubovy, Janovy, ale ani naší, dopsán. Chvilu zjevení končí a Ježíš sestupuje s učedníky zpět dolů, do každodenního života. Ti tři mají před sebou ještě další intimní chvíli po boku Kristově. Nastane v Getsemanské zahradě, kde se Pán bude v modlitbě připravovat na své utrpení. A oni jej pak budou následovat skrze křížovou cestu, Golgotu k hrobu a nakonec k bráně Vzkříšení. Teprve v ní se znovu setkají se světlem, které na chvíli zazářilo před jejich zraky na hoře proměnění. Tentokrát již nezhasne.

Za pár dní bude Popeleční středa a my

vstoupíme do postního období. Budeme zváni Pána Ježíše následovat v postu, boji s pokušením, po křížové cestě, ale stále vstříc velikonočnímu tajemství. Cesta to není snadná. Avšak světlo z hory proměnění bude na každém jejím kroku svítit i nám. A bude jej přibývat. Nakonec, v zázraku velikonočního rána, se rozzáří naplno. Pro každého z nás, kdo přijdeme. Athanasius Sinajský k tomu výstižně napsal: „Tam máme spěchat, tak jako Ježíš. S ním tam budou zářit naše duchovní oči, rysy naší duše budou jistým způsobem obnoveny, budeme mu podobní a jako on budeme nepřetržitě proměňováni, budeme mít účast na božství a připraveni pro vznešenější věci.“ Kéž každým dnem postu, sestry a bratři, v našich životech světla Kristova přibývá.

Vladimír Hrabá

Pane Ježíši Kriste,
na hoře proměnění spatřili
Petr, Jakub a Jan
světlo tvé slávy.
Světlo, které zazářilo také nám.
I nás zveš,
abychom tě věrně poslouchali,
abychom tvým světlem vedeni
nalezli pokoj a pravdu,
milost a smíření.
Svým světlem toužíš prozářít
naše srdce, naše svědomí,
aby zahallo naše viny,
bolesti i smrt.
Dej nám bdělá a otevřená
srdce,
ve kterých plamen tvého světla
nikdy nezhasne.
Posiluj nás k cestě sebezapření,
cestě s křížem,
cestě tvé, cestě vítězství.
Na jejím konci nás čekáš
v záři své slávy.
A my toužíme být s tebou.
Amen.

Za sestrou Drahomírou Krchňákovou

Držím v ruce oznámení, že si Pán k sobě povolává sestru Drahůšku Krchňákovou. Kolikátá už je to vzácná duše, se kterou se v poslední době loučíme! Jsme rozechvělí, leč ve víře ujištění, že jde z horšího do lepšího. „V domě mého Otce je mnoho příbytků.“

Nedá mi to, abych se ve vzpomínce nevrátil do svého mládí. Sice jsme studovali, ale naše srdce byla u těch, které se staly časem našimi nepostradatelnými pomocnicemi. Denně jsem Drahůšku potkával, ženu vysokou, krásné postavy, klidnou, nejčastěji po boku bratra Milana. Byli nám potěšením, jako jsme si byli potěšením navzájem. Šli jsme stejnou cestou, za jedním cílem. Byli jsme šťastni. S vervou jsme se dali do práce na Boží vinici, kde naše manželky téměř z ničeho řídily své rodiny a braly ochotně účast na životě jednotlivých sborů. A k takovým patří naše zvěčnělá sestra Drahůška! Jaká to byla pilná včelička, která u ničeho nemohla chybět. Pečovala vzorně o svou rodinu, ovšem nezanedbávala rodinu duchovní, které nebyla jen kazatelkou ale i matkou. Kolik je to srdcí, do kterých se nesmazatelně zapsala!

Pro mne havlíčkobrodská fara a Drahůška – to je rozevřená náruč vítající ty, kteří v době normalizace potřebovali se ohrát mezi stejně smýšlejícími, nefalšovanými křesťany. Jako dnes ji vidím: s noblesou sobě vlastní pohybovala se mezi námi jako matka živitelka, která svojí prostou kuchyní každého uspokojila. Stála v pozadí, a přece byla nepřehlédnutelná.

Takové duše svítí, i když nás předešly v náplň věčnosti. Ukazují k Světlu světla a povzbuzují nás, abychom je

následovali. Bude-li mít církev takové služebnice, pak může jít směle vstříc svým zítřkům.

Jiří Bauer

* * *

Studovali jsme v Praze r. 1951–2 současně, ale neznali jsme se: Dráža Šťastná byla v kazatelském kurzu na Vinohradech, já s bohoslovci v Dejvicích. Ale sblížil se s ní můj kamarád Milan, vzali se a bydleli na faře v Havlíčkově Brodě. Já jsem na podzim 1956 sloužil v Boskovicích, moje dívka nastoupila do Chotěboře – a tak nám nabídli, abychom se po Vánocích sjeli u nich. Za rok jsme se pak přestěhovali do jejich sousedství – nastoupil jsem do Dobronína a bydleli jsme v Jihlavě. Později z Pacova jsem jezdil občas přes Brod, na faře se někdy zastavil a byl vždy laskavě přijat. Tak jsme domluvili i táboření našich a dalších farářských dětí o prázdninách 1966 na chatě u Kejkličků. Naše kontakty trvaly dál i v letech mé služby ve východních Čechách a Krchňákově se přestěhovali do Chotěboře. V Žamberku jsem kdysi v léčebně navštěvoval Drážinu tatínka a později ho doprovázel na poslední cestě v hradeckém sboru, byl jsem i při kremaci její maminky. Jel jsem se samozřejmě 21. ledna. rozloučit a poděkovat za Drážinu celoživotní službu Kristovu dílu i za osobní přátelství také do Havlíčkova Brodu.

Radek Hobza

* * *

Farářka Drahomíra Krchňáková sloužila v mnoha obcích na Vysočině. Já ji poznal na havlíčkobrodské faře, kolem které se vždycky motalo několik

hledajících adolescentů, o něco později za chotěbořským harmoniem. Nikdy jsme si netykali, ale pro nás to byla sestra Dráža. Moje první kroky víry a první setkání na půdě církve byly kromě jiných i v její blízkosti.

Velmi jasně si vybavuji své překvapení, jak prostá a obyčejná může být modlitba, tak důvěrný hovor (často si na ten pocit vzpomenu, když slyším vzletné fráze nebo se sám přistihnu při velkohubosti). Jak přirozeně a s lehkostí se dá mluvit o víře a Bohu, do dnes mi to nejde. Pro moje hledání cesty víry to bylo silným svědectvím. Neznal jsem ji jako matku a manželku, myslím, že pokorně nesla „tíhu dne“, všední starost a péči, stejně tak i ve službě duchovní a mezi kolegy byla vždycky trochu v pozadí, jakoby ve stínu těch důležitějších.

Mládí je nevděčné a to, co dostává od druhých, bere samozřejmě a přirozeně. Z tohoto prvního duchovního hnízda jsem vyletěl skoro bez ohlednutí. Až zpětně si uvědomuji velikost přijatých obdarování. Nikdy jsem to sestře farářce takhle neřekl, ani později, když jsem od ní přebíral obec v Jihlavě a stal se kolegou. Snad toho nemusím litovat, nečekala na takové projevy, duchovní otcovství a mateřství je velkorysá a není ješitná.

Tahle slova mohou být pro vás připomínkou její prosté a věrné služby. Nebo povzbuzením, jak i stárnutí a nemoc může člověk víry nést s pokorou – na rtu i v srdci. (To jsme zažili velmi silně i při naší poslední návštěvě.) Pro mne zůstává vzpomínka na sestru Drážu spojena s nadějí, že i já, třeba obyčejně a nenápadně, můžu nést dobré ovoce.

František Tichý

Proč jste tak ustrašení...

Dokončení ze str. 1
možná nás bude ještě méně, ale nejsme v koncích! A abychom ani v budoucnu nebyli v koncích, musíme začít upřímně se modlit a upřímně pracovat na Boží vinici tam, kam nás Bůh povolal. A Bůh pak oslaví své jméno i na naší církvi, která se opět stane plně jeho lidem (jak si před Bohem v této otázce v tuto chvíli naše církev stojí, si dovolím nechat bez pokusu o odpověď). Jak to má v kaž-

dém konkrétním případě vypadat v praxi, to hledáme každý ve svém osobním vztahu s Bohem. Celou tu mizérii současnosti můžeme brát buď jako neštěstí nebo jako výzvu. Já jsem pro výzvu. Prostě, je to mezi námi a Bohem. On to nepokazí. A co my? A když už jsem se s tím řvoucím lvem „otřel“ o První list Petřův, tak jím také svoji úvahu zakončím.

Takže tedy: „Bud'te střeliví! Bud'te bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází

jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude na světě procházejí týmž utrpením jako vy. A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen!”

Roman Zejda

NAŠE RECENZE

(REASON OF GOD), Z ANGL. ORIGINÁLU PŘELOŽIL VÁCLAV PETR, VYDALO NAKL. TRITON, PRAHA 2011, 318 STRAN.

Už samotný název novinky na našem knižním trhu je určitou výzvou, která nutí každého čtenáře k odpovědi a hlubšímu zamyšlení nad sebou samým. Právě otázka naší víry v Boha či jeho popírání (ateismus) je základním vyznáním víry každého člověka.

Autor této knihy je výjimečný kazatel, původem z Pensylvánie v USA. V roce 1989 založil Výkupitelskou presbyteriánskou církev na Manhattanu. Postupně vznikají další pobočky ve světě. Hlavním záměrem autora Kellera je nesporně snaha vnést více světla a poznatků do stále tak tajuplné problematiky víry v Boha nebo jeho popírání.

Je velkým kladem dotyčné myšlenkově náročné studie, že je rozvržena do 14. kapitol. A to tak, že sedm kapitol předkládá ty argumenty, které obvykle uvádějí nevěřící. Druhých sedm kapitol

TIMOTHY KELLER: PROČ BŮH?

obhazuje zase důvody, proč věřit v Boha. Autor tak dává možnost čtenáři, aby se sám rozhodl, na čí stranu se přikloní. Nechce čtenáře ovlivňovat svým subjektivním názorem.

Postupně se tak čtenář v kapitolách setkává s řadou velmi suggestivních a palčivých otázek, které není snadné zodpovědět. Jmenujme především tyto: „Proč existuje na světě utrpení? Má vůbec smysl něčemu věřit? Vyvrátila věda platnost křesťanské víry? Proč se ve jménu Božím vedlo tolik válek?”

Autor Keller se pokouší z různých hledisek vysvětlit podstatu problémů. Čtenář však nakonec sám rozhodne, k jakému názoru má blíže. Není vyloučeno, že síla argumentů přesvědčí některé dosud váhající nevěřící, že život v křesťanské víře je smysluplnější i bohatší. V knize se však klade důraz na to, aby se věřící v Boha a křesťané nepokoušeli ostatním lidem vnutit svoji víru. Ti, co nevěří, bývají často označováni jako nepřátelé pravdy a šířitelé relativismu. Místo dis-

kuse jsou osočováni. To nevede ke svobodnému rozhodnutí člověka. Není ale snadné přesvědčit „nevěřící Tomáše“, jak to už učinil sám Ježíš výzvou Tomášovi: „Bud' věřící!“ Jako důkaz toho Ježíš prosebníkovi požeňal a vyléčil mu syna. Podobně se dovídáme v 28. kapitole Matoušova evangelia, že učedníci potkali vzkríšeného Ježíše na hoře v Galileji. „Když ho viděli, klaněli se, někteří však zapochybovali.“ (17. verš) Pozoruhodné příznání učiněného zázraku. Autor si však neodpustí ani negativ. Ve 4. kapitole se zmiňuje o tom, že v minulosti bohužel církev byla zodpovědná za dost páchaných krivd. Ať už šlo o obchod s africkými otroky, podporu nespravedlivých válek nebo fanatické přesvědčování násilím ve jménu Ježíše atd. I to mohlo a dodnes může být pádným důvodem, proč církev během staletí ztratila svou lidskou tvář a pokoru; čímž odradila tak mnoho prostých lidí od víry v Boha a Boží spravedlnost. Jen pomalu lze tyto přehmaty násilí představitelů převážně Římskokatolické církve odčinit a zcela napravit. Při konečném hodnocení knihy nebudu daleko od pravdy, že předložená práce kněze Kellera je

zvláště u nás poměrně neobvyklým příspěvkem dalšího bádání na poli víry a skepse.

V knize jsme si také mohli ověřit fakt, že obecná představa platná ještě na začátku 20. století, totiž že s technickým pokrokem lidstva náboženská víra postupně oslabí, až zcela zanikne, se nenaplnila. Ba naopak. Zvláště v rozvojových zemích je rozmach křesťanské víry. Uvádí se hlavně Nigérie, Ghana, Korea i Latinská Amerika. Dokonce ani v komunistické Číně po 2. světové válce a vyhnání západních misionářů se nepodařilo nikomu křesťanství potlačit. Světu dominuje stále pevně náboženské citění, a to obzvláště křesťanství a islám.

Na závěr už jen má faktická poznámka s tím související: Škoda, že v Evropě je to bohužel právě Česká republika, která je jednou ze zemí s nižším počtem obyvatel věřících v Boha a Ježíše Krista. Kéž by v dohledné době v této zemi tradice Mistra Jana Husa došlo také k obdobnému „vzkříšení“ v době dnešní celospolečenské krize. O zvýšený počet věřících v Boha zřejmě šlo i autorovi recenzované knihy.

Karel Lachout

200. VÝROČÍ NAROZENÍ

SAMO CHALUPKA

(* 27. 2. 1812 Horní Lehota, + 19. 5. 1883 tamtéž) - slovenský národní buditel, básník a evangelický kněz

Nejstarší z básníků Štúrovky školy Chalupka byl průkopníkem romantické poezie ve slovenské literatuře. Již během studií na lyceu a pak na teologii v Bratislavě (1827–32) se horlivě zapojil do kroužku zájemců o českou a slovenskou literaturu. Když roku 1830 vypuklo v Polsku povstání za nezávislost, přerušil studia a vydal se jako dobrovolník bojovat do Haliče na pomoc Polákům. Po porážce povstání se vrátil, dokončil studia a stal se knězem. Do tohoto období spadají i jeho první literární úspěchy, básně v duchu lidových písní psané ještě česky. Poté se nadlouho odmlčel, ale nadále se věnoval studiu slovenských písní. Roku 1837 se stal členem tajného spolku Vzájemnost. Ve 40. letech 19. století, kdy štúrovci vyvíjeli největší literární a organizační činnost, mnoho netvořil a ani politicky nevystupoval. Přesto byl pokládán za stoupence L. Štúra a vlasteneckou mládeží byl uctíván jako význačný básník. V 50. letech Chalupku navštívila v jeho působišti v Horní Lehotě B. Němcová a přinesla si od něho i řadu námětů ke svým slovenským pohádkám. Teprve v 60. letech se naplno rozvinula Chalupkova básnická činnost, která navázala velmi silně na lidové tradice. Psal básně jak lyrické, tak především historicko-epické, v nichž zpracovával tematiku jánošíkovskou, ale čerpal i ze slovenského dávnověku a bojů proti Turkům; nejproslulejší se stala jeho hrdinská báseň Mor ho!

(red)

Na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci můžete přispět i vy na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9 + číslo náboženské obce

